

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 7129/18
Дана 13.11.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... број ..., кога заступа пуномоћник Саша Новаковић, адвокат из Београда, улица Дубљанска број 32, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења број 116-04-39/2018-03 од 12.03.2018. године, у предмету дисциплинске мере премештаја на радно место у непосредно ниже звање, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива одбија се као неоснована жалба државног службеника А.А., изјављена преко пуномоћника адвоката Саше Новаковића, а решење управника Казнено-поправног завода у Београду, број 116-1243/2017-01 од 25.01.2018. године, се потврђује. Тим решењем државни службеник, овде тужилац, запослен у Казнено-поправном заводу у Београду, у Служби за обезбеђење, решењем Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број 112-01-16/2016-03 од 29.01.2016. године, распоређен на радно место организатор послова обезбеђења у звању заповедника, у ставу 1. тачка 1. изреке решења, оглашен је одговорним што је дана 24.12.2016. године око 23,00 часа у објекту ресторана "Б.Б." у ..., у улици ... број ..., приликом неформалног обележавања предстојећег државног празника Нова година, од стране 45 државних службеника, запослених у Казнено-поправном заводу у Београду и 17 државних службеника, запослених у Окружном затвору у Београду, претходно доведши себе под дејство алкохола, конзумирањем алкохолног пића, према службенику обезбеђења В.В., запосленом у Казнено-поправном заводу у Београду у Служби за обезбеђење, на радном месту обезбеђење Завода, у звање командира, испољио насилничко понашање, тако што је именованог отвореном шаком десне руке ударио у пределу груди, а затим га истом шаком, стегавши је у песницу, ухватио за ревер кошуље, на који начин је

придржавајући се за оштећеног, устао са столице, истовремено потискујући оштећеног ка зиду иза његових леђа, чиме је извршио тежу повреду радних обавеза и дужности – насилничко понашање према сараднику из члана 266. став 3. тачка 11. Закона о извршењу кривичних санкција, док је тачком 2. изреке решења, оглашен одговорним што је истог дана и на истом месту, према службеницима обезбеђења, запосленим у Казнено-поправном заводу у Београду и то: Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., В.В., З.З., И.И., Ј.Ј. и К.К., испољио недолично понашање, тако што је именованима, у више наврата повишеним тоном рекао “хоштаплери”, “сви сте суспендовани”, “јебем вам матер”, док је обраћајући се Л.Л., истом рекао “јебем ти мајку”, чиме је извршио тежу повреду радних обавеза и дужности – недолично понашање према сарадницима из члана 266. став 3. тачка 11. Закона о извршењу кривичних санкција. За наведене теже повреде радних дужности, именованом раднику је изречена дисциплинска казна, премештај на радно место у непосредно ниже звање, уз задржавање платног разреда, чији је редни број истоветан редном броју платног разреда у коме се налази радно место са кога је премештен. Ставом II тачка 1. диспозитива решења, тужилац је ослобођен дисциплинске одговорности да је истог дана и на истом месту око 00,00 часова, према непосредно претпостављеном, начелнику Службе за обезбеђење у Казнено-поправном заводу у Београду, старијем заповеднику Љ.Љ., испољио увредљиво понашање, тако што је именованом, повишеним тоном рекао: “Ти си нико и ништа, а твоји командири су распуштена банда, коју ћу ја да растури”, “ти си Љ.Љ. највећи олош и шљам кога ја познајем, а и сви ови твоји су исти као ти, ви мени не можете ништа, шта ви мислите, олоши”, “ти си говно”, чиме би извршио тежу повреду радних обавеза и дужности – увредљиво понашање према руководиоцу из члана 266. став 3. тачка 11. Закона о извршењу кривичних санкција, док је тачком 2. изреке решења ослобођен дисциплинске одговорности да је истог дана, и на истом месту, око 23,00 часова, према државној службеници М.М., запосленој у Окружном затвору у Београду, Служби за опште послове, Одсеку за матичну евиденцију, на радном месту референта матичне евиденције притворених, испољио недолично понашање, тако што је именовану отвореном шаком десне руке, ударио по задњици, док му је иста стајала окренута леђима, чиме би извршио тежу повреду радних обавеза и дужности – недолично понашање према сарадници из члана 266. став 3. тачка 11. Закона о извршењу кривичних санкција. Ставом другим диспозитива оспореног решења, одлучујући о трошковима ангажовања пуномоћника за писање жалбе, одлучено је у складу са чланом 104. став 1. у вези члана 103. став 3. Закона о општем управном поступку, да странка сама сноси своје трошкове.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 26.04.2018. године, тужилац, преко пуномоћника, истиче да је неправилно управник Казнено-поправног завода у првостепеном поступку ценио исказе сведока да су исти међусобно усклађени, односно комплементарни, имајући у виду да су исти апсолутно супротни, а никако комплементарни. Међу сведоцима, има исказа у којима поједини наводе да нису чули увреде, да нису видели ударац у В.В., једни који тврде да су пак видели, искази се потпуно разликују, јер једни тврде да је окривљени ударио В.В. шаком отворене руке, други да га је прибио уза зид, трећи да је у питању ударац подлактицом. Затим, појављује се исказ у коме се наводи да је В.В. имао чашу у руци истом приликом, да је окривљени седео, па је из седећег положаја

упутио ударац, затим међу исказима сведока се промиче и да је окривљени стајао поред В.В., па га је ударио, па чак и да је окривљени преко свог рамена одгурнуо В.В., онда настају супротности у следећем – сам В.В. је изјавио да је на описани контакт окривљеног реаговао рефлексно, тако што је својом десном руком истога ухватио за руку којом га је држао за кошуљу и истовремено левом руком кренуо да га одгурне по леђима. Такође, В.В. у свом исказу наводи да је у том тренутку начелник Љ.Љ. рекао, односно показао рукама да престане, те је В.В. повукавши обе руке ка себи, прекинуо сваки контакт са окривљеним. Такође, сведоци су у својим изјавама дијаметрално супротни, јер једни наводе да се конфликт са овде тужиоцем и В.В. десио пре упућивања наводних увреда од стране тужиоца, па онда други сведоци наводе да се десило прво упућивање увреда од стране тужиоца, па затим контакт. Наиме, сведок Љ.Љ. у свом исказу наводи да је позвао службенике службе којим је руководио, да напусте објекат, да није присуствовао вербалном конфликту на који му је указано, и чак није у свом исказу ни поменуо да је било шта урадио у својству регулисања спорне ситуације са окривљеним и В.В.. Надаље, у тужби, пуномоћник тужиоца таксативно набраја изјаве сведока Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Ј.Ј., Ж.Ж., В.В., које су дате на записник дана 17.05.2017. године, затим изјаве сведока Н.Н., Њ.Њ., З.З., И.И. и Ј.Ј., које су дате на записник дана 18.05., те изјаву К.К., која је дата на записник 07.12.2017. године. Указују да другостепени орган у донетом решењу наводи да напред поменути исказима сведока поклања пуну веру, јер су јасни, истинити, веродостојни и дати са убеђењем, да је чињенично стање у овој правној ствари правилно и потпуно утврђено. Намеће се питање, како се све ове напред наведене изјаве сведока имају сматрати комплементарним и то да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено? Сам Љ.Љ. који је наведен у појединим исказима сведока као особа која је буквално раздвојила окривљеног, у свом исказу не помиње ништа од тога, као ни наводни вербални конфликт. Такође, није утврђено у ком су алкохолисаном стању били сви остали, с обзиром да је била неформална прослава, те се поставља питање, каква је објективна процена. Даље, наводи да се наведени спорни догађај одиграо на неформалној прослави поводом обележавања Нове године, где је неспорно музика била гласна током вечери и да би се разговарало са било ким, морало се приближити особи и причати на ухо, па се доводи у питање, како је могуће да тужилац надјача музику и да наводно псује и вређа? У исказима појединих сведока, могу се наћи наводи да је музика била прегласна, што уопште није узето у обзир приликом утврђивања чињеничног стања. Наводи и да изјаве сведока О.О., П.П., Р.Р., С.С. и Т.Т., нису имале одлучујући значај за утврђивање чињеничног стања и по оцени другостепеног органа. У даљем делу текста тужбе наводе се изјаве О.О., П.П., С.С. и Т.Т., дате на записник дана 07.12.2017. године, као и изјава сведока Р.Р., која је дата на записник 18.12.2017. године. Указује да су напред наведени сведоци највише времена спорне вечери проводили са окривљеним (играјући и певајући), тачније у буквалном смислу речи, нису га испуштали из вида. Поставља се питање, зашто то није узето у обзир. Сведок С.С., изјавио је да је локал напустио око поноћи, а у образложењу решења стоји да је исти напустио у 23,00 часова. У прилог томе, говори и напред наведени исказ Т.Т., који је дошао тек у 23,00 часа и да је С.С. био ту до поноћи. Даље наводи да је у току дисциплинског поступка одбијен предлог пуномоћника окривљеног (овде тужиоца) да се саслушају конобари који су запослени и то вече

радили у ресторану “Б.Б.” Ђ.Ђ. и У.У., као и власник предметног ресторана, а из образложења решења произлази да је то учињено сходно начелу економичности поступка и да би извођење доказа саслушањем предложених сведока, угрозило ефикасност у вођењу поступка. По оцени другостепеног органа, чињенично стање је изведеним доказима довољно расветљено и потпуно и правилно утврђено, па саслушање горе предложених сведока не би било од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, већ би само проузроковало непотребно одуговлачење дисциплинског поступка, а што је у супротности са начелом економичности и ефикасности вођења управног поступка. Поставља се и питање основаности овакве одлуке, наводећи при том да су конобари и власник ресторана веома компетентни и независни за давање изјаве о спорним догађајима. Такође се намеће да исте вечери није нарушен јавни ред и мир и да надлежна полицијска станица није интервенисала, а такође није ни позвана, јер очигледно није било разлога. Ова одлука је донета на штету тужиоца, јер је супротна начелу делотворности и економичности поступка Закона о општем управном поступку, сходно члану 9. став 2. који гласи: поступак се води без одуговлачења и уз што мање трошкова по странку и другог учесника у поступку, али тако да се изведу сви докази потребни за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања. Очигледно је овде повређено право тужиоца, јер нису саслушани ови сведоци, који су били неопходни за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања, чиме је повређено начело материјалне истине. Поводом предлога за саслушање Ф.Ф.-председника СО КПЗ Београд, као потписника дописа Савеза самосталних синдиката Србије, који је такође одбијен, намеће се закључак да је исто недовољно образложено, поготово јер је цела организација ишла преко синдиката, па чак није добро ни усклађена. Посебно напомиње да је окривљени остао у Посебној притворској јединици и после децембра, да га нико није позвао да даје било какву изјаву поводом спорног догађаја, да је тек на инсистирање Савеза самосталних синдиката Србије, писаним дописом покренут дисциплински поступак у мају, а опет без изјашњавања окривљеног (овде тужиоца), ни усмено, ни писмено. У прилог напред наведеном стоји и чињеница да окривљени није раније дисциплински кажњаван. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, истакао да утврђено чињенично стање, упућује на решење какво је дато у диспозитиву и да образложење побијаног решења садржи разлоге о одлучним чињеницама за доношење решења као у диспозитиву, те да је тужилац А.А., одговоран за теже повреде радне дужности које се огледају у насилничком понашању према сараднику и недоличном понашању према сарадницима, прописане чланом 266. став 3. тачка 11. Закона о извршењу кривичних санкција. Предложио је да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 266. став 3. тачка 11) Закона о извршењу кривичних санкција (“Службени гласник РС”, бр.55/14), прописано је да поред тежих повреда радних обавеза и дужности утврђених законом којим се уређују права и дужности

државних службеника и намештеника, тежом повредом радних обавеза и дужности запослених у Управи сматра се и недолично, насилничко или увредљиво понашање према руководиоцу, сарадницима или странкама, као и према лицима лишеним слободе.

Одредбом члана 110. став 2. тачка 4) Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр.79/05...94/17), прописано је да се за теже повреде дужности из радног односа може да изрекне: премештај на радно место у непосредно ниже звање уз одређивање коефицијента у складу са законом којим се уређују плате у државним органима.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је, и по оцени суда, одмерена дисциплинска казна због теже повреде радних обавеза и дужности, недолично понашање према сарадницима из члана 266. став 3. тачка 11) Закона о извршењу кривичних санкција, на закону заснована и изречена у прописаним оквирима, у смислу члана 110. став 2. тачка 4. Закона о државним службеницима. Ценећи избор и одмереност дисциплинске казне, суд сматра да је иста сагласна члану 115. Закона о државним службеницима, односно да је приликом одмеравања казне првостепени орган (а што је као правилно и на закону засновано, потврдио и тужени орган), ценио све околности које утичу да казна буде мања или већа, и овим околностима дао прави значај, те да изречена дисциплинска казна – премештај на радно место у непосредно ниже звање, уз задржавање платног разреда, чији је редни број истоветан редном броју платног разреда, у коме се налази радно место с кога је премештен, представља неопходну и нужну меру за постизање сврхе дисциплинског кажњавања, посебно имајући у виду значај радног места које тужилац обавља, да је у конкретном случају поступао са намером, као и да је сукцесивно извршио две теже повреде дужности из радног односа, од које једну према већем броју сарадника.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што образложење тужбом оспореног решења, садржи све оно што је одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку прописано, односно излагање странака, утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од исказа странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, дата је јасна оцена сваког доказа посебно и свих заједно, те правилно примењено материјално право и донета на закону заснована одлука о дисциплинском кажњавању тужиоца, а што је јасно и детаљно изнето у образложењу решења. Из списка предмета произлази да су искази саслушаних сведока В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К. и Н.Н., међусобно усклађени и да сваки за себе и сагледани у корелацији, чине складну целину. Наводи тужбе да постоје неподударности и разлике у садржини исказа саслушаних сведока, из ког разлога тужилац сумња у њихову веродостојност су неосновани, из разлога што су разлике у исказима наведених

сведока, као и разлике у позицији коју су сведоци заузимали у простору угоститељског објекта у односу на окривљеног и оштећеног критичном приликом, а никако као различитости у смислу садржине контекста и свих битних одредница догађаја, из ког разлога и првостепени и другостепени орган исказима свих напред наведених сведока правилно поклањају пуну веру, јер су јасни, истинити, веродостојни и дати са убеђењем, а чињенично стање је у овој правној ствари, по оцени суда, правилно и потпуно утврђено. Како је неспорно утврђено да је критичном приликом, тужилац остварио физички контакт са оштећеним В.В., на начин ближе наведен у ставу I тачка 1. изреке првостепеног решења, то је правилно првостепени орган овакво понашање тужиоца правно квалификовао као насилничко понашање према сараднику. Такође, како је изведеним доказима, исказима сведока, неспорно утврђено да је тужилац, у конкретном случају, службеницима обезбеђења Казнено-поправног завода у Београду и то Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., В.В., З.З., И.И., Ј.Ј. и К.К., повишеним тоном упутио непримерене речи ближе описане у ставу I тачка 2. изреке решења, то је правилно овакво понашање тужиоца квалификовано као недолично понашање према сарадницима. Наводе тужбе да није утврђено у ком су алкохолисано стању били сви остали, с обзиром да је била неформална прослава, те се поставља питање каква је објективна процена, такође су неосновани, јер нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, из разлога што се критични догађај одиграо ван радног времена и простора, а неформалним поводом, посебно имајући у виду да алкохолисано стање тужиоца А.А. није истом стављено на терет, нити је то елемент преступа за који је оглашен одговорним. Напротив, увидом у образложење побијаног решења, утврђено је да је алкохолисано стање одговорног радника, узето у обзир приликом оцене олакшавајућих околности на страни одговорног радника приликом избора дисциплинске казне. И наводи тужбе да је нејасно, зашто изјаве сведока О.О., П.П., Р.Р., С.С. и Т.Т., нису имале одлучујући значај за утврђивање чињеничног стања, иако су наведене сведокиње највише времена спорне вечери проводиле са окривљеним, да се наведени спорни догађај одиграо на неформалној прослави поводом обележавања Нове године, где је музика била гласна, па се поставља питање, како је могуће да окривљени надјача музику и да наводно псује и вређа, су такође неосновани. Ово из разлога, што је оценом исказа наведених сведока, утврђено да исти немају одлучујући значај за утврђивање чињеничног стања, јер сведоци О.О., П.П. и Р.Р., у својим исказима, наводе да нису ни на који начин опазиле догађај који је предмет овог поступка, што не може довести до закључка да се предметни догађаји нису одиграли, нити да се нису одиграли на начин на који су исти у својим сведочењима описали ови сведоци. Стога се, по оцени суда, не ради о супротстављеним исказима две групе сведока, већ о исказима, који се односе на догађај, односно понашање које се ставља на терет одговорном раднику и исказима сведока, који предметни догађај нису опазили, о њему нису стекли сазнања и приликом сведочења, иста нису ни износила. И оценом исказа сведока С.С. и Т.Т. је утврђено да именовани нису опазили догађаје који су предмет поступка, при чему су уважени наводи сведока да су место догађаја напустили око 23,00 часа, дакле пре одигравања догађаја из става I тачка 1. и тачка 2. диспозитива првостепеног решења. Наводе тужбе да је предлог одбране да се у току дисциплинског поступка у својству сведока саслушају конобари који су то вече радили у ресторану “Б.Б.” Ђ.Ђ. и У.У., као и власник ресторана, одбијен са позивом на начело

економичности поступка, али се, по мишљењу тужиоца, поставља питање основаности овакве одлуке, јер су предложени сведоци веома компетентни и независни за давање изјаве о спорним догађајима, као и чињеница да исте вечери није нарушен јавни ред и мир и да надлежна полицијска станица није интервенисала, по оцени суда, такође су неосновани, из разлога што је, и по оцени суда, чињенично стање изведеним доказима довољно расветљено и потпуно и правилно утврђено, па саслушање напред предложених сведока не би било од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, већ би само проузроковало непотребно одуговлачење дисциплинског поступка, а што је у супротности са начелом економичности и ефикасности вођења управног поступка. Такође, саслушање власника ресторана на околност да критичном приликом ни власник, ни запослени у ресторану, нити ико од гостију ресторана, нису позвали полицију, те да полицијски службеници нису интервенисали, је по оцени суда, потпуно нецелисходно и супротно начелу економичности поступка, с обзиром на то да из одбране одговорног радника, овде тужиоца, и исказа већ саслушаних сведока, произлази да полицијски службеници нису звани, нити су интервенисали. Навод тужбе да је предлог за саслушање Ф.Ф. – председника СО – КПЗ Београд, који је такође одбијен, по мишљењу тужиоца, намеће закључак да је исто недовољно образложено, поготово јер је цела организација ишла преко Синдиката, по оцени суда, такође је неоснован, из разлога што предложени сведок није присуствовао критичном догађају, те о истом има само посредна сасзнања, па би се саслушањем сведока Ф.Ф. беспотребно одуговлачио дисциплински поступак. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред наведене одредбе поменутог закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице и околности које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.11.2019. године, 20 У 7129/18

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР